

Linksboven
Puur natuur. The Sperrins zijn bepaald niet platgelopen en je kunt er genieten van de natuur in al zijn puurheid.

Rechtsboven en -midden
Belfast staat bekend om zijn *Murals*, imponerende muurschilderingen van belangrijke gebeurtenissen uit de Ierse geschiedenis.

Rechtsonder
De wortels van de *The Troubles* liggen grotendeels in het geloof. De protestanten **voelden** zich meer Brits en de katholieken meer Iers.

Ruig, wijds en leeg

THE SPERRINS MOUNTAINS

Tekst: Brigiet Bluiminck
Foto's: Timo de Boer

Tot aan de knieën in het drassige veen van The Sperrins Mountains en lopend over de straten van Belfast waar nog niet zo lang geleden katholieken en protestanten elkaar naar het leven stonden. HIKE & trekking reporter Brigiet Bluiminck ontdekt al wandelend twee uitersten van Noord-Ierland die één ding delen: een bevlogen geschiedenis.

BELFAST CAVE HILL WALK

Om hiken te combineren met de stad hoeft je Belfast eigenlijk niet eens uit. Vanuit de stad kun je namelijk een Cave Hill walk maken. Cave Hill is een 370 meter hoge heuvel direct naast Belfast. Er zijn verschillende opties, variërend van een korte trip van 1,3 kilometer tot een stevige tocht van 7,2 kilometer.
belfasthills.org

In Belfast wandel je letterlijk door de bewegende geschiedenis van de stad.

Op een straathoek in de Noord-Ierse hoofdstad Belfast zit een Aziatisch restaurantje: ThaiTanic. Ik moet er een beetje om grinniken. Het is verbazingwekkend hoe tijdens een wandeling door de stad de geschiedenis overal weer opduikt.

Dankzij de rechtstreekste vluchten vanuit Amsterdam is Belfast dé gateway voor iedereen die gaat wandelen in Noord-Ierland. Natuurlijk had ik ook direct kunnen doorreizen naar mijn eindbestemming, the Sperrins Mountains, maar Belfast staat al jaren op mijn verlanglijstje en dit is natuurlijk een uitgelezen kans.

UNION JACKS

Nog niet zo lang geleden werd Belfast in één adem genoemd met Beiroet, Bagdad en Bosnië als een van de vier

B's die je als reiziger moest vermijden. Tegenwoordig staat het bekend om zijn hippe hotels, restaurants en kroegen. National Geographic plaatste Belfast in 2012 zelfs in de top tien van must-sees. Juist vanwege de puurheid en het feit dat de stad nog niet onder de voet is gelopen door toeristen. Dankzij het Goede Vrijdag akkoord dat in 1998 werd gesloten is Belfast tegenwoordig een veilige bestemming. Al zijn *The Troubles* nog wel een gevoelig onderwerp. Dat wordt al duidelijk zodra ik een taxi pak op de luchthaven en de chauffeur me vertelt over de jaarlijkse oranjemarsen die nét weer zijn gehouden. De Union Jacks hangen nog vrolijk te wapperen in de zon. Als een rode lap op een stier. Ook als ik later door Falls Road loop en langs verschil-

lende muurschilderingen kom, is dat voelbaar. Net als bij de vredesmuren die ooit werden gebouwd om de katholieke en de protestantse wijken te scheiden. Het maakt van Belfast een beetje klein Berlijn. Maar Berlijn krabbelde op en daar is Belfast ook hard mee bezig.

TITANIC

Naast de veelbewogen geschiedenis van *The Troubles* is er nóg een verhaal onlosmakelijk verbonden met Belfast: die van de Titanic. Het schip werd gebouwd door scheepswerf Harland en Wolff en op vrijwel dezelfde plek werd in 2012 het indrukwekkende museum Titanic Belfast geopend. Het gebouw is een architectonisch hoogstandje en binnen zijn alle moderne snufjes uit de

kast getrokken om het schip en haar verhaal in leven te houden. Je kunt zelfs over een glasplaat lopen terwijl het wrak onder je door drijft en in een soort kermisattractie ervaren in welke sfeer de arbeiders destijds gewerkt hebben. Dichterbij het verhaal van Titanic kun je bijna niet komen. 's Avonds verken ik het uitgaansleven en ook dat heeft genoeg te bieden. Traditionele kroegen zoals Kelly's Cellars en de Crown Bar, maar ook het trendy Merchant Hotel dat is gevestigd in het voormalig hoofdkwartier van de Ulster Bank en dat is omgetoverd tot een imposante plek voor een drankje. Dan krijg ik zin om de natuur in de trekken, maar Belfast had ik niet willen missen. Het is overzichtelijk en beloopbaar, puur, trendy en (nog) geen massabestemming. En door de

Boven
Door de grote hongersnood eind negentiende eeuw trokken de Ieren massaal weg en nu grazen er alleen nog wat schapen.

geschiedenis die overal op straat ligt, heeft de stad ook een rauw randje. Ik hou er wel van.

WANDELFESTIVAL

Dan reis ik door naar de Sperrins, het gebied ten westen van Belfast dat het vaak aflegt tegen de Mourne Mountains in het zuiden en de ruige kust in het Noorden.

“Het is hier juist zo mooi, omdat je er niks of niemand tegenkomt”, zegt de Ierse Aisling later, die net als ik meedoet aan het tweedaagse Sperrins & Killeter Walking Festival. En daar slaat ze misschien wel de spijker op zijn kop. Want in de Sperrins loop je niet tussen massa's andere wandelaars. Sterker nog, de kans dat je alleen bent is groter dan dat je er iemand tegenkomt.

KOFFIE EN SCONES
 Startpunt van het festival is het dorpje

Plumbridge met als middelpunt van het festival een grote tent midden in het dorp. Thermoskannen vol koffie en zwarte thee staan klaar voor de wandelaars die uiteraard ook een stuk *scone* met zelfgemaakte zoute boter moeten proeven. Twee dagen lang worden van hier uit wandelingen gehouden, van eenvoudige tochten waar iedereen aan mee kan doen tot een pittige variant voor de geofende wandelaar. Alle wandelingen worden begeleid door een lokale gids die onderweg stilstaat bij alles wat het land te vertellen heeft. Want net als Belfast, heeft het platteland wat te verduren gehad de afgelopen eeuwen. En dat is ook hier nog steeds te zien.

Met een busje worden we naar een plek buiten het dorp gebracht. We kijken uit over ruige, glooiende heuvels met hier en daar een boom, vervallen stenen muren en een aantal ruïnes. Het is ruig, wijds en leeg. Precies zoals Aisling zei. Hier kom je geen andere wandelaars tegen. Dit zijn The Sperrins Mountains. Gids Liam gooit er direct wat geschiedenis in en wijst naar de voet van de heuvels. Op de verlaten stukken land zijn nog steeds de richels te zien waarop eeuwenlang

aardappelen werden verbouwd. Maar door de grote hongersnood eind negentiende eeuw trokken de Ieren massaal weg en nu grazen er alleen nog wat schapen.

SUPERFOOD IN DE BERM

We lopen richting een van de ruïnes, waarvan niet meer resteert dan een berg stenen en een schrijnend verhaal. Onderweg ontstaan spontaan allerlei gesprekken. Ik kom erachter dat er eigenlijk alleen maar Noord-Ieren meelopen, inclusief een tv-presentatrice die verslag gaat doen van het festival.

Onderweg komen we behalve een paar schapen en een boer, écht helemaal niemand tegen. Liam stopt bij verschillende planten en laat ons af en toe ruiken of proeven. “Kijk, deze bessen kun je eten”, zegt hij terwijl hij een handvol vers geplukte veenbesjes uitstrekt. Hmm, beetje zuur nog, maar heel voedzaam.”

Dan komen we bij het vervallen huis dat is omringd door vervallen stenen muren die we meer hebben gezien onderweg. Ze vormen een grimmige herinnering aan wat ooit was. Liam laat zien hoe het kleine huis destijds ingericht was en vertelt over de im-

Behalve een paar schapen en een boer, kom je in de Sperrins écht helemaal niemand tegen.

Links
Jasje aan, jasje uit. Veranderingen in het weer volgen elkaar in Ierland snel op.

Links
Voor het warmstoken van de huizen wordt in Ierland nog steeds gebruik gemaakt van turf.

pact van de Ierse hongernood tussen 1845 en 1850. Meer dan de helft van de Ieren emigreerde naar Amerika, overleed of sneuvelde tijdens de barre tocht over de Atlantische oceaan. Van de 8 miljoen inwoners waren er begin 20e eeuw nog maar 3,5 over. In 1850 was maar liefst 26 procent van de inwoners van New York Iers! Als enige buitenlander word ik er stil van. Ik had geen idee.

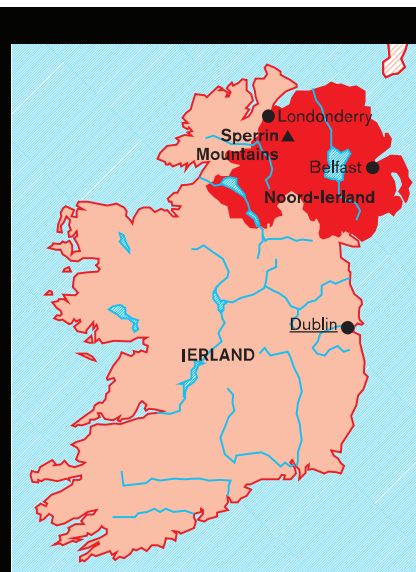
BUGHOLES EN NATTE SOKKEN

Na de ruïne splitst de groep zich op. Een deel loopt met gids Liam terug naar de auto en diegene die nog zin hebben, lopen via een uitdagende route terug naar het startpunt. Ik sluit me aan want hoewel de wandeling onderhoudend was, wil ik mijn kuiten ook nog wel een beetje voelen vandaag. Organisator Lawrence Mc Bride van Far and Wild loopt voorop door het veen. De saamhorigheid in de groep groeit naarmate de *bugholes* dieper worden. Want regelmatig verdwijnt er iemand tot aan de knieën in de verraderlijke gaten tussen de groene halmen. We ploeteren voort en de kalme wandeling van zo even is vergeten. Het zweet breekt uit en de magen beginnen te knorren. Onze wandel-

broeken zijn nat tot aan de knieën en droge sokken heeft niemand meer. Maar leuk dat het is!

RUIG EN LIEF

Ondertussen beland ik in een gesprek met Lawrence die vertelt waarom hij dit soort evenementen organiseert. "Als je de lokale bevolking vraagt of ze wandelen, dan doen ze dat niet. We willen door het mede organiseren van dit soort laagdrempelige festivals de bewoners naar buiten krijgen en ze laten zien hoe mooi hun omgeving is." Want dat is het. Het Ierse landschap én de mensen zijn vriendelijk en stoer tegelijkertijd. Dat zie ik ook terug in de heuvels van de Sperrins. Glooiende heuvels met een bewogen geschiedenis en ruige beplanting. Na een ruim uur ploegen komt er eindelijk weer een weg in beeld. En na nog een dik half uur is het eindpunt in het vizier en lonken de scones. Die gaan er wel in na de wandeling die zo mild begon, maar een heerlijk venijnig staartje kreeg. Het is dan wel geen hike door de highlands, maar de tocht van vandaag blijft mij in ieder geval wel bij. Juist door de kleinschaligheid, het contact met de Ieren en de verhalen van gids Liam.

pionieren en genieten van de natuur in al haar puurheid. Kies een top, neem kaart en kompas mee en ga.

WANDEL-FESTIVALS

Naast het Sperrins Walking Festival worden in Noord-Ierland jaarlijks nog zo'n acht, vaak meerdaagse wandelfestivals gehouden. Kleinschalige wandelingen onder begeleiding van een lokale gids met de keuze tussen eenvoudige tochten van een paar uur tot

INFO

ALGEMEEN

Net onder de stad Derry maakt het platteland plaats voor The Sperrin Mountains. De Ierse naam 'Cnoc Speirin' (letterlijk: puntige heuvels) is enigszins misplaatst. Het glooiende landschap bestaat uit door erosie afgetopte heuvels en vormt een van de grootste hooglanden van Ierland. Bos, heide en een netwerk van meanderende rivieren maken het idyllische plaatje compleet. De bergketen vormt een natuurlijke barrière tussen de graafschappen Tyrone en Derry en strekt zich uit van Strabane in het westen tot Lough Neagh in het oosten. Tien toppen liggen boven de vijfhonderd meter. Ondanks de geringe hoogte is wandelen in The Sperrins een echt avontuur. Gemarkeerde wandelpaden zijn er nauwelijks en de paden die er zijn, zijn bepaald niet platgelopen. Hier kun je naar hartelust

pittige dagtochten. Opgeven van tevoren is vereist in verband met de kleine groepen. Kosten per tocht: 2 tot 10 Britse pond.

THE CENTRAL SPERRINS WAY

Dit is een gemarkeerde wandelroute van in totaal 48 km, die begint en eindigt in Barnes. De wandeling biedt prachtige uitzichten op de Glenelly vallei en het omliggende landschap, maar helaas voert de route grotendeels over de verharde weg. Over de route is een informatieve brochure beschikbaar.

HANDIGE SITES

ierland.nl: Algemene site met toeristische info over Ierland
discovernorthernireland.com: Idem als hierboven maar dan over Noord-Ierland. Hier kun je ook de brochure *Walk Northern Ireland* downloaden met tal van wandelideeën.
walkni.com: Zeer informatieve site over wandelroutes in Noord-Ierland.